

Анелия Райчева

Усик
ПО ВСЯКО ВРЕМЕ

@ciela

Този разказ е усмихнат и позитивен, леко ироничен и самоироничен, реалистичен, абсолютно субективен поглед назад във времето.

Там отдавна, там далече, там високо, високо, високо...

По-високо от Еверест, по-далече от изгряващото слънце. Понесени от чифт блестящи криле на височина десет хиляди метра, със скорост хиляда километра в час...

С униформа, токчета и филцово бомбе...

Светът на „хвърчащите хора“ – мечта за едни, ежедневие за други...

Ако в този момент с любопитство държите тази книга в ръка, сърдечно ви поздравяваме с „добре дошли на борда“!

От автора

РАБОТИЛНИЦА ЗА ХАОТИЧНИ ИДЕИ

Седнала пред работната си маса и въоръжена с тънки пинсети, с вече добре усвоени леки и бързи движения съсредоточено подреждам чисто нови пощенски марки върху парченца велпапе с точно определени размери.

Съществуват на този свят хора, за които пощенските марки са предмет на трепетно обожание. Култът към тези шарени парченца хартия е в състояние да докара всеки ценител до такъв екстаз, че да е готов да похарчи пенсията на старата си майка за години напред, само и само да се сдобие с възможно най-кривия печат, с най-сбърканата щампа или с изображение, обърнато с главата надолу. На общото душевно здраве на жреците и свещенослужители на този странен култ със сигурност прекрасно се отразява фактът, че няма откъде да видят по какъв начин една група женски същества на възраст между деветнайсет и петдесет и четири години се отнасяме с обекта на тяхното преклонение. Няма да описвам процеса в подробности, нарича се „манипулация“. Крайната цел на манипулацията е на определени комбинации от марки да се придаде такъв търговски и естетически вид, та заслепените фанатици да ги вземат за току-що паднали направо от небесата!

В работилницата, оборудвана с десет бюра и с точно толкова „манипулаторки“, тече общ разговор. Всички вземат участие в обсъждането на най-новите трепети на колежката Мария, чийто обект на нежни чувства наскоро е заминал на работа в чужбина. Петдесет и две годишната жена, щастливо споделяща чувствата на трийсет и осем годишния гурбетчия (колега и бивш приятел на бившия ѝ вече съпруг), снощи е получила по пратеник първия армаган от далечния си любим: атрактивен светещ гирлянд за коледна елха и някакъв весел наниз от пъстроцветни пухкави птичета. Лошо попадение: дамата най-вероятно е очаквала да получи тежка верига с нанизани на нея златни кюлчета! От друга страна, не се е стърпяла да натрие носовете на скептично настроените към възрастово неравностойната ѝ връзка колежки и да им докаже, че тя е в мислите му ден и нощ. Но си е направила криво сметката: кръвожадните хрътки веднага са усетили къде е слабото място в сценария, та атаката им е безмилостна и доста добре насочена. Правилно е казано в Светото писание да не хвърляме перлите си на прасетата, но кой ти чете такива неща?

Ние с Мая не участваме в разискването. Тук сме отскоро, не се чувстваме достатъчно компетентни по обсъждания въпрос, слабо познаваме тези настървени арбитърки и изобщо не познаваме обекта на линчуването. С една дума – все ни е едно. Мая седи точно пред мен. Виждам леко приведените ѝ рамене, късата ѝ чуплива руса коса и пълния хаос, който постоянно цари върху нейното бюро, гледам как намества очилата си с привичен жест. Не знам какво точно си мисли, но съм сигурна, че и тя като мен витае някъде в друго пространство. Завършила е немската гимназия, не са я приели да следва и сега трупа осем месеца трудов стаж, за да може да кандидатства и задочно. „Карай да върви – мисля си, – нали и аз затова съм тук!“

В нестихващото всеобщо кудкудякане внезапно се появява радостна нотка и жените започват да изправят снаги. Поглеждам часовника: десет-нула-нула, време за кафе. Добре дошло:

масовката се изнася по посока на мястото за пушене и в стаята оставаме само Мая, леля Дина и аз. Леля Дина е донесла собствено ръчно набрани билки и ги пуска в електрическия чайник, където водата вече весело кипи и вдига облачета прозрачна пара. Стаята мигом се превръща в райски кът, из който се носи божествено ухание. Боже, благодаря ти за Твоите творения и за това, че и аз съм едно от тях!

Отваряме прозорците и мрачният ноемврийски ден се самопоканва при нас. Само че си води и компания: няколко канго и флексове, ръмжащи, трещящи и виещи създания на човешкия технически гений, заети да помагат на група двукраки ентузиаста в изграждането на някакъв хотел. Строежът е на няколко метра от прозорците ни и работниците ни гледат завистливо, почти от упор, как пием топлия благоуханен чай и безгрижно се размотаваме.

Точно тогава наред гръмовния хаос на площадката се появява някаква по-висша форма на организация на материята: прилича на ръководител на обекта. Облечен е с чиста синя дочена престилка, в горното ѝ джобче е затъкнал лъскаво писало, крачи сред руините с компетентен вид и мъдро разглежда един стърчащ грозен сив бетонен сталагмит. „Какво ли толкова намира в него? – мисля си. – Хей, приятелю, гледай къде стъпваш!“ В следващия миг титанът на строителната мисъл се стоварва върху купчина арматурно желязо. Няма що, страхотна ориентация в спецификата на обекта!

Пия си чая с огромна наслада и погледът ми се рее напосоки. Просто си блуждая! Мислите ми също: долитат, кацат, отлитат, кратко сдърпване за място на клона, пак отлитат, пак долитат... Пушачките, обвити в облаци от характерна тютюнджийска смрад, просмукана в телата, в косите и в дрехите им, започват да се връщат една по една и да сядат по местата си. Разговорът нещо не потръгва: явно краят на почивката им действа потискащо. След минута влиза и шефката ни с вестник в ръка и сяда да си дочете набързо някаква статия. Проявявам интерес: дали после не би ми прехвърлила вестника за малко? Аз съм

напред с норма и половина и не бързам заникъде, тя го знае и охотно ми предоставя четивото.

Насред напрегнатата тишина, предшестваша възникването на нова обща тема за разговор, аз шумоля със страниците на вестника в очакване на нещо свежо и развлекателно насред сивкавия информационен поток на верноподаническата социалистическа преса... Ха, ето това звучи интересно: БГА „Балкан“ обявява конкурс за стюарди и стюардеси, да са такива и такива, да са учили това и това, да дойдат там и там за подаване на документи до еди-коя си дата... И ето ви я новата тема!

– Глупости! Като че ли не ги знаем тези конкурси, те са винаги за определени хора, останалите са само за благоприличие – обикновена масовка!

– Кой ли ще са тези наивници, които ще се хванат на въдицата? – О, това май, без да се усетя, съм го изрекла на глас!

Веднага наставка небивало оживление и до обедната почивка никой не млъква: изведнъж се оказва, че всички познават по някоя стюардеса, впускат се в животоописания, разказват случки, дават примери, съвети, напътствия...

Ние с Мая отново не участваме в надвикването. Нас това изобщо не ни засяга. Ние сме тук, за да трупаме осем месеца трудов стаж за кандидатстване в университета... Нали така?